

Un pământ numit România

Nichita Stănescu

I

Și-a venit un nor cu coarne
peste sufletul meu, Doamne
să mă-mpungă a venit
numai chiar din infinit.

Și-a venit un os subțire
dintr-o altă-naltă fire
dat cu fluier supt de sunet
și cu fulger fără tunet.

A venit la mine nimeni,
săruri și piper și chimeni,
verdele din frunza smulsă,
laptele din țâța scursă
și mi-au pus la ploape-un fel
de vedere, de cercel
și în inimă nisip
și pe chip altfel de chip,
voind nevăzută hidră
să mi-o-ntoarcă-n sus, clepsidră.

Nemaivrând în mine sânge,
ochiului i-au dat a plânge
tot cu luna lacrimă
cu stelele patimă.

A venit la mine "Da"
care tocmai învia
și-a venit la mine "Nu"
de însumi vărsat în tu.

Au venit să îmi propună
ca să fiu la noapte lună
și-ntre coaste să îmi fiu
alergare de-argint viu,
de aur, de platină,
de stejar, de paltină,
de cuvânt, de necuvânt,
neștiind că sunt pământ.II

Atârnat de ploaie ca vântul de nori

ca negrul de aripa neagră.
Bate bătrânul fâlf, bate,
zboară bătrânul pe sub pământ
printre viermi și rădăcinile minunate
ale stejarului, ale plopului, ale gutuiului,
ale prunului, arinului,
ale nuștiucuiului.III

Pește, lapții tăi de pește,
dedesubt mereu aflat
ah, Carpaților, cerește
stâncile din voi decad
mai ducând la vale o monedă
sau vreun vultur smuls impar,
decăzut prin lumea cea concretă
roaba legilor cu har.
Per Scorilo, Decebalus
pe un vechi, oho, de tot
zeu-inel ținând dantura
cea lactee strânsă-n bot.
A băut din țâța mare
hrana cea otrăvitoare
cântărită în cântare,
țepenită în cleștare
cum e musca-n chihlimbare,
cum e trupul pe picioare
și mirosul din pahare
și pistolul în șerpăre,
cum e, "are" în "nu are" ,
nu-știu-ce în nu-știu-cum,
ieri și mâine în acum.IV

Duce-ți trupurile. Un dulce dor
mă paște-n câmpul de mohor:
Neânșeuat,
nepotcovit, neânjugat.
Duceți trupurile. Să se lase
albul cel mai alb pe oase,
să îmi fie duhul ghimp
rupând pielea de pe timp.

Duceți trupurile. File
spartă coasta-colivie,
inima să iasă-afară
la vedere peste țară.
Duceți trupurile. Fie
spartă coasta-colivie,
inima să iasă-afară

la vedere peste țară.
Duceți trupurile. Doamne,
să ne dezbrăcăm de haine,
cum e apa dezbrăcată
de izvorul care-o poartă
și se-mbracă-n cel ce-o bea
însetat de setea sa
de rămâne tot neud
de la nord până la sud.

Trupurile! Nu vederea
cea căzută-n ochi ca mierea
nici auzul, nici mirosul
locuind în trup ca osul.
Duceți trupurile. Vină
peste noi din nou lumină.

Duceți trupurile. Bate
mulțime-n singurătate.

Scade marea. Trupurile
valuri scad în tuburile
pietrelor din cuburile
sărurilor,
malurilor.

Duceți trupurile,
trupurile
Scade marea, cuburile
sărurilor se usucă
cu un fel de dor
de ducă.V

De două mii, pământul, de ani
se îngrașă cu trupuri
din trupurile noastre
născând mereu copaci.

Și timpu-și smulge ochii
și-i lasă ca pe-o nadă
cercând să prindă-un pește al vederii.

Se-ntinde o blândețe
încolăcind în sus
câte o rază-a lunii împietrită.

De două mii de ani acest pământ
din trupurile noastre face parte.

Noaptea, în lanul cel de grâu
când fluier herghelia din prundișuri
suntem de față eu și tu
și tu și tu,
viii și morții laolaltă.

Un nod e-n viață. Restul
frânghiuei spânzură în jos.
O mie de strămoși atârnă-aici
de fiecare suflet.

Străbunii dorm,
apele curg,
luna răsare
și apune.
Pământ de carne ești,
pământ de carne...
Pentru un om o, câtă lume!

Pământ atârnând înapoi cu morții tăi,
tu care-mi începi direct din spinare,
pământ de carne de mii de ori
sărată sub șei de sare.

Pământ de carne, bun de mâncare,
pământ de oase străluminând
o, ce miros violent,
ce sfântă duhoare
de diamant au pietrele tale,
pământule de pământ!

Am să te-ngraș la rândul meu
cu mine,
lăsându-ți doar scheletul alb
să-ți fie verighetă-n jurul râurilor,
pământ de carne,
pământule de pământ.